

Milí bratři a milé sestry,

vítejte při dnešní ranní bohoslužbě. Je to dnes již třetí neděle, co zůstáváme ve svých domovech, abychom zabránili nadměrnému šíření nákazy. Je to jistě potřebné a účelné. Jsem rád, že prostřednictvím dnešních technologií můžeme být alespoň takto kontaktu.

Ztišme se prosím k modlitbě.

Pane a Bože náš,

ty jsi stvořil celý tento svět i nás. Děkujeme ti za to, že i přes to všechno, co se děje, můžeme vědět, že jsme pevně ve tvé ruce a že nás z ní nic nevyrve.

Děkujeme ti za tento čas neděle, který jsi oddělil, aby nám byl svatý. Abychom odložili dílo našich rukou a zcela nasměřovali naše srdce i mysli k tobě a k těm, kdo jsou našimi bližními. Chceme tento ranní čas prožít s tebou, ve tvé blízkosti. Chceme slyšet tvé slovo, zaslechnout tvůj hlas, kterým promlouváš do našich životů. Prosíme, způsob to svým svatým Duchem.

Prosíme, odpusť nám vše, co jsme vykonali zlého. Odpusť nám zlá slova, nedobré smýšlení o druhých i sobě samých. Vyveď nás z pout hříchu a postav na pevnou skálu tvé milosti. Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, tvého Syna.

Prosíme, Duchu svatý, naplňuj naše srdce, abychom slyšeli Boží hlas a žili i v této zvláštní době s jistotou, že nejsme sami, ale tvá láska nás obklopuje a je nám nablízku.

Skrze Ježíše Krista. Amen.

Slovo Písma, které nyní otevírají na mnoha místech naší země, je pro tuto neděli vybráno z listu Židům ze 13. kapitoly (verše 12-14):

12 Proto také Ježíš trpěl venku za branou, aby posvětil lid svou vlastní krví.

13 Vyjděme tedy s ním za hradby, nesouce jeho potupu.

14 Vždyť zde nemáme trvalý domov, nýbrž vyhlížíme město, které přijde.

Bratři a sestry,

tyto 3 verše nás mají provázet předposlední nedělí v postní době. Mají nám být průvodci v postu a v modlitbách, abychom naše srdce i mysli směřovali tam, kam Pán chce.

Kam nás tedy toto slovo směřuje?

Je zde jeden jasný příkaz. Vyjděte. Vyjděte s ním za hradby. Vyjděte s Ježíšem ven za hradby.

Co to má konkrétně pro nás znamenat?

Máme tomuto slovu rozumět tak, že se máme zvednout a vydat se z našich domovů za hranice našich obydlí, ven z našich měst a obcí? Vydat se někam na cestu?

I když v Písmu najdeme mnohá slova, která nás vybízejí k tomu, abychom povstali a šli něco dělat, toto slovo mezi ně nepatří. Alespoň ne tak doslova. Pisatel listu Židům totiž celý svůj list používá podobenství. Mluví o důležitých věcech, ale používá obraznou řeč. Něco jako když Pán Ježíš mluví v kázání na

hoře o tom, že jako obranu před pokušením si máme vyloupnout oko či uříznout nohu. Smysl je jasný, ale způsob, jak to udělat, je jiný než ten, o kterém se zde mluví.

A tak i slova o vyjítí za hradby je třeba vnímat v tomto směru. Porozumět nejprve tomu, co se zde říká, abychom pak mohli správně vyjít a následovat Ježíše, kam je třeba.

Epištola Židům nás zve do světa Starého zákona. Tedy do příběhů a zvyklostí lidí, kteří žili za Mojžíše, krále Davida a vlastně i v době, kdy žil Pán Ježíš. Tou hlavní věcí, kterou lidé tehdy žili, byly oběti. Obětí vyjadřoval Izraelec svůj vztah k Bohu, děkoval mu, vzdával mu čest, ale především - prostřednictvím oběti přijímal odpuštění hříchů. A nevíce patrné to bylo na Den smíření (Jom Kippur), který slavili židé na podzim.

V tento den docházelo k usmíření celého Izraele s Bohem, docházelo k obnovení smlouvy, Izrael se znovu zavazoval, že mu bude sloužit. A prosil za odpuštění vin, prosil o smíření. A právě prostřednictvím oběti toto dostává, přijímá. A protože je to tak důležitý den, pojí se s ním dvě zvláštnosti.

Tou první je, že hlavní kněz v tento den – a poznamenejme že jen v tento jediný – mohl vstoupit s krví oběti až do velesvatyně či svatyně svatých. Tedy do prostoru, kam během roku nikdo nesměl vkročit, do místa, které bylo uvnitř stánku setkávání, kde byla uložena truhla úmluvy. Zde se modlil za izraelský lid, zde vyznával jeho hříchy.

My známe takovou situaci i z Nového zákona. Zachariáš, otec Jana Křtitele, dostane tu výsadu, že právě ten rok může s krví oběti vstoupit do velesvatyně.

A zde zažije setkání s andělem, který mu zvěstuje narození Jana Křtitele. To se tedy stalo právě na Den smíření, na Jom Kippur.

Tou druhou zvláštností bylo, že obětovaná zvířata se spalovala za táborem izraelského lidu, když putoval pouští, později za hradbami Jeruzaléma, když už byl Izrael usazen v zaslíbené zemi. To bylo něco neobvyklého. Normálně se oběti stávaly součástí obětní hostiny, která následovala. Kněz na oltáři obětoval jen část oběti, zpravidla tuk a některé vnitřnosti a zbytek bylo možné poté sníst.

To se ale v Den smíření nedělo. Obětované zvíře bylo spáleno za táborem či za hradbami Jeruzaléma. Tak se to dočteme i v ustanovení této oběti v knize Leviticus (3. Mojžíšova) 16, 27.

A právě na toto myslí pisatel listu Židům. A vztahuje tato slova na Ježíše. Píše:

12 Proto také Ježíš trpěl venku za branou, aby posvětil lid svou vlastní krví. A o verš předtím připomíná to, co lidé tehdy znali a my již také víme: 11 Vždyť těla zvířat, jejichž krev vnáší velekněz do svatyně jako oběť za hřích, spalují se za hradbami.

Pisatel listu Židům bere událost, která se dala každý rok na Den smíření jako podobenství či předobraz toho, co se stalo v Ježíši Kristu. Trpěl za hradbami Jeruzaléma – tam, kde končily oběti Dne smíření. A pokud je tou obětí za hřích, pak jeho krev přinesla odpuštění celému Izraeli.

A zde jde autor listu Židům ještě dál. Říká – kněz přináší krev do svatyně svatých. Ježíš přinesl svou krev ne do chrámu, ale do samého středu nebe, před Boží tvář. Jak píše o něco dříve: Židům 9:24 Vždyť Kristus nevešel do svatyně, kterou lidské ruce udělaly jen jako napodobení té pravé, nýbrž vešel do samého nebe, aby se za nás postavil před Boží tvář.

A tak je zřejmé – jsme zcela očištěni krví Ježíše Krista. Protože on zemřel na oltáři kříže, kde přinesl tu největší oběť. A neočistil tak jen samotný Izrael, ale i lidi z ostatních národů, a dokonce i všech dob. Tedy i nás. Protože krev oběti nevnesl do chrámu v Jeruzalémě, ale před Boží tvář v nebi. V té největší svatyni, která může být. Díky jeho oběti jsme smířeni s Bohem i my. Každý z nás. To, co Ježíš udělal, udělal také pro mě a pro tebe. Jednou provždy.

To je evangelium. To je radostná zpráva. Něco, co je tou nejlepší zprávou, jaká kdy pod nebem zazněla.

Jak tedy máme rozumět tomu, k čemu nás dnešní slovo vybízí – tedy abychom vyšli s Ježíšem za hradby nesouce jeho potupu?

Nehledat spásu v tom, co nás nespasí. Nečekat očištění od hříchů od obětí, které se přináší v chrámě. Protože to je jen předobraz toho, co se jednou stane v plnosti. Každá oběť byla ukazatelem, prstem, který ukazoval do budoucna na Ježíše. Na toho, který jednou přijde jako Boží Syn a dá svůj život jako oběť za mnohé. A tak, když se za nás obětoval, nemusíme již přinášet oběti my. Je třeba slavit Den smíření ne s krví obětních zvířat, ale v radosti z toho, že Ježíš nám vydobyl odpuštění hříchů na oltáři kříže, na Golgotě, za hradbami Jeruzaléma. To je naše vyznání, to je naše víra, to je naše přesvědčení. Když tomu věříme, vycházíme s Ježíšem za hradby. Naplňujeme slovo ze 13. kapitoly listu Židům.

A jak nás toto slovo může provázet pústem? Dobou, kdy Bůh odhaluje v našich životech hřích a vede nás cestou k vysvobození?

Vyjděme za hradby, volá k nám dnes Bůh. Nehledejme obět za naše viny jinde než v Ježíši. Nesnažme se očistit od hříchu jinak, než že jej ve víře vyznáme Ježíši Kristu, který za ně zemřel.

Je v naší člověčí povaze, že se snažíme našich hříchů zbavit jinak. Že chceme přinášet naše oběti, hledat způsoby, jak se my sami můžeme očistit.

U činů, kde je jasné, že jsou zlé a nedobré, tam většinou jinou možnost než jít k Ježíši často nemáme. Tedy pokud je nechceme obcházet nebo na ně zapomenout. Zavřít oči a dělat, že nejsou. Tady nám je však připomene Boží sluha v našem srdci - naše svědomí. Když nás svědomí usvědčí, pak nemáme výmluvu.

Ale jsou další situace, kde možná rovnou k Ježíši nejdeme. Ježíš nás učí, že hříchem není jen vykonaný skutek, ale vše, co se v našich životech nesrovnává s Boží vůlí. Tedy vše, co je důsledkem hříchu, který se zde na světě roztahuje.

Jednou z věcí může být strach nebo obavy. To jsou věci, které nejsou podle Boží vůle. A v dnešní době k nim máme hodně blízko. Ne že by Bůh říkal – nesmíš mít strach! Kdo se bude jen trochu bát, je hříšník! Ale rozumějme tomu ve světle Boží vůle – Pán nechce, aby v našich srdcích vládl strach. Protože strach svazuje, spoutává, ochromuje, ničí život. Strach nebyla a není Boží vůle pro náš život. Nevložil ho do našeho srdce při stvoření, když tvořil prvního člověka. A jedině on sám nám jej může odejmout.

A zde se můžeme snažit strach přemáhat sami. Ve své síle. Můžeme se snažit myslet optimisticky. Mě se nic zlého stát nemůže. Všechno bude dobré. To sice pomáhá, ale situaci ani strach to neřeší. Můžeme se snažit zapomenout na věci, které v nás strach vyvolávají, ale to nefunguje dlouho. Člověk je pak zmatený a dezorientovaný a je mu ještě hůře než na začátku. (Nemluvě o tom,

že je možné strach zahánět alkoholem, to je cesta, která nás strhává ještě hloub.)

Bůh nás nevede k tomu, abychom příčiny strachu umenšovali, abychom neviděli věci v holé realitě, tak, jak jsou, abychom před nimi zavírali oči. Bůh chce, abychom žili v pravdě. Ale vede nás ke svému řešení.

Tedy vyjít s Ježíšem za hradby – ve víře, že i za náš strach Ježíš zemřel. Že přinesl oběť kvůli tomu, aby mě smířil se svým nebeským Otcem. Abych znovu věděl a věřil, že Bůh není proti mně, ale že mě má rád. Že ho mohu mít rád. Že se mu s plnou důvěrou mohu vložit do rukou. A věřit, že mě oproti okolnostem vším pronese a přivede tam, kam on potřebuje.

A to je něco, co přemáhá strach. 1 Janův 4:18 Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka... A je to jediná cesta, jak nad strachem zvítězit. Vrhout se do laskavé náruče našeho milujícího Otce. To je cesta, kterou nám Ježíš ukázal. A nyní chce, abychom jako on vyšli s ním za hradby.

Strach je jen jedním příkladem. Dalšíh věcí, které Bůh pro nás nezamýšlel a mohou mít přesto místo v našich životech, je více. Může to být malomyslnost, strach ze selhání, nejistota, malé sebevědomí, ale i křivdy a bezpráví, které jsme zakusili, těžké události z našeho života, různá zranění, nespokojenost se sebou samým, se svou životní cestou. To vše jsou věci, které Bůh pro nás tíží, mučí, prostě ničí nám život. Ale Bůh nechce, aby v našich životech měly místo. Není to jeho vůle.

Na některé z těchto věcí nám může Pán v této postní době ukazovat. Připomíná nám je. Duchem svatým je znovu vyplavuje na povrch. Nechce nám tím působit bolest. Ale chce, abychom následovali jeho Syna. Abychom vyšli za

hradby. Abychom je přinesli Bohu samému skrze oběť Ježíše Krista a přijali odpuštění. Narovnaní. Uzdravení.

Někdy Bůh uzdraví některé věci hned, jindy jen otevře dveře a připraví cestu, která k uzdravení vede a je na nás, abychom na ni vykročili a pro vítězství si došli. Ale můžeme vědět, že s námi jedná a vede nás k vysvobození.

Bůh s každým z nás jedná osobně. Postupně nás uzdravuje z různých věcí. Je na nás, jak budeme v tento čas citliví na jeho hlas, abychom mohli slyšet, kam nás vede.

A cíl je úžasný – vším tím nás připravuje na nebe. Na setkání se sebou samým. Na to, až jej spatříme tváří v tvář. Až budeme moci žít v plnosti života – zbaveni všeho, co by nás mohlo svazovat, srážet, sžírat uvnitř.

A tato naděje je vyjádřena i závěrečnými slovy dnešního textu: 14 Vždyť zde nemáme trvalý domov, nýbrž vyhlížíme město, které přijde. To je náš cíl, tam nás Ježíš vede.

A tak vyjděme s Ježíšem za hradby a nechme se jím vést – naším životem k životu v centru nebeské svatyně.

Amen

Pane náš,

děkujeme ti za cestu vykoupění, kterou jsi před námi otevřel svou smrtí na kříži. Prosíme dej, ať po ní se vši odvahou kráčíme.

Děkujeme ti, že nás provázíš tímto obdobím postu. Ukazuješ nám věci, které nemají mít místo v našich životech. Prosíme tě o sílu ti je přinést, vyznat a hledat vykoupení u tebe, a ne nikde jinde.

Prosíme za lidi, kteří jsou okolo nás. Prosíme za lidi zajaté strachem, zmítané obavami. Prosíme, dej se jim poznat jako ten, kdo přináší do jejich životů pokoj.

Prosíme za nemocné, za ty, kteří onemocněli. Smiluj se nad nimi a daruj jim uzdravení.

Prosíme v tento čas zvláště za seniory, za lidi oslabené, za ty, kteří patří mezi nejvíce ohrožené. Ochraňuj je, uzdravuj a dávej se jim nalézt, aby získali především život věčný.

Prosíme za děti, které nyní tráví svůj čas doma. Provázej je a dej jim a jejich rodinám i z tohoto času užitek.

Prosíme za lékaře, sestřičky, policisty a všechny, kteří v tento čas s velkým nasazením slouží druhým. Prosíme, stůj při nich.

Prosíme i za každého z nás, za celý náš sbor, abys nás touto dobou všechny dobře provedl. Dej, ať jsme otevřeni jedni vůči druhým a neseme se navzájem na modlitbách i praktickou pomocí.

Stůj také při našich bratřích a sestrách ze sboru v Nittenau, buď jim nablízku.

Prosíme za vedení naší církve, prosíme za vedení města i celé země. Dávej jim moudrost v rozhodování. Ved' jejich kroky tak, abychom mohli žít ve svobodě a tvé slovo se mohlo šířit.

S důvěrou pak k tobě voláme: Otče náš...

Mili bratři a milé sestry, přeji vám dny naplněné nadějí, kterou máme skrze Ježíše Krista. Když jdeme s ním, pak se nemusíme bát.

Ať vás tímto dnem i dny dalšími provází milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého. Amen